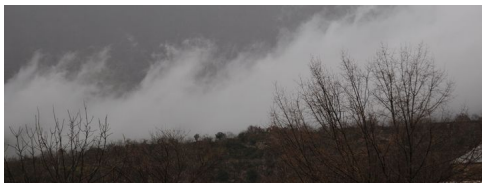

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που είχα μια πεποίθηση, πως για μερικά προβλήματα τα οποία ταλάνιζαν τον δημόσιο βίο και την κοινωνία, είχα μια πρόταση λύσης, συχνά πιο δίκαιη, πιο αποτελεσματική από εκείνη που εφαρμοζόταν.

Ταυτόχρονα αντιλαμβανόμουν ότι και πολλοί άλλοι σκέφτονταν, με συγγενή τρόπο, ακόμα και εκείνοι που είχαν την ευθύνη των αποφάσεων, μα για διάφορους λόγους, του τύπου «πολιτικό κόστος», ή «αναπόφευκτοι συμβιβασμοί» και τα τοιαύτα, δεν εφαρμόζαν την κατά τεκμήριο καλύτερη πρόταση.

Στις μέρες μας, αυτό δεν συμβαίνει πια. Εννοώ, ότι όχι μόνον δεν καταφέρνω να αρθρώσω μια άποψη, μια πρόταση λύσης για ότι συμβαίνει δίπλα μας, αλλά πολύ χειρότερα, νιώθω πως όλοι εκείνοι που έχουν την ευθύνη λήψης αποφάσεων, ότι όχι απλώς λαμβάνουν τις ολότελα λάθος αποφάσεις, αλλά επίσης πολύ χειρότερα δεν κατανοούν καν τα προβλήματα. Δεν περιορίζω το θέμα στα στενά πλαίσια

της πατρίδας μου.

Ζούμε σε ένα κόσμο που έχει γίνει εξαιρετικά πολύπλοκος, ακραία δυσνόητος, τόσο απρόβλεπτος και ταυτόχρονα τόσο ενιαίος, στον οποίον οι άνθρωποι που ασκούν οποιαδήποτε εξουσία, από τον διαιτητή επαρχιακού παιχνιδιού ποδοσφαίρου στην Άπω Ανατολή, μέχρι τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, γίνονται ολοένα και περισσότερο, αμέτοχοι στις αποφάσεις που λαμβάνουν.

Εκείνο το «*Ο εγγύς Διός, εγγύς κεραυνού*» που χρεώθηκε στον Αίσωπο, έχασε την βαρύτητά του και το περίφημο σύνθημα του Μάη
«*Φαντασία στην εξουσία*»

ατυχώς δεν θα καταφέρει ποτέ να γίνει πραγματικότητα.

Πρωτίστως διότι όπως εξελίσσονται τα θέματα, η κάθε εξουσία δεν αντέχει τη φαντασία

και η φαντασία περιφρονεί την κάθε εξουσία.